

[Axel Dam.]

eller maaske var det omvendt. Forliget af Januar 1933 blev indgaaet mellem Regeringen og Venstre, og de Konservative er derfor forbitrede ikke blot over, at de ikke kom med, men over, at de ikke har faaet nogen Oplysninger om Forliget.

Jeg mindes, at den Gang det ærede Medlem Hr. Christmas Møller første Gang spurgte den højtærede Statsminister — det var vist ogsaa med Hensyn til Valutaspørgsmaalet —, da svarede den højtærede Statsminister, at her gør man een Ting ad Gangen, og derfor vilde han ikke svare paa andet end det, der forelaa. Men det er netop det, man ikke gør. Man behandler ikke een Ting ad Gangen, men behandler en Klump i Hæmmelighed først, og saa forelægges disse Lovforslag, som faktisk og praktisk er vedtaget, i Folketinget, uden at vi folkevalgte Repræsentanter faar Lejlighed til at tage Stilling til dem.

Det konservative Folkepartis ærede Ordfører har dog ikke saa megen Grund til at besvære sig, thi der blev dog forelagt dem en Erklæring, som de tog til Efterretning; men vi fik intet som helst at vide, men staaer overfor de fuldbyrdede Kendsgerninger. Jeg synes, at dette kun kan stemples som, at vi, der er valgt herind for at tage Stilling til Lovforslagene, paa denne Maade bliver holdt for Nar.

Aksel Larsen: Som altid, naar en Reprise bliver opført, bliver Skuespillet efterhaanden noget kedeligt. Vi har nu gennem halvanden Maaned hørt det konservative Folkepartis Ordførere i forskellige Sager optræde alle sammen i den samme Rolle som de fortørnede Demokrater, der ikke faar Besked, og altid har de faaet det samme Svar: intet Svar, og kun i ganske enkelte Tilfælde har de været tilfredse med, at der ikke er blevet givet noget Svar. Det er, naar Kommunerne har stillet Forespørgsel, saa har det konservative Folkeparti været særdeles glad ved, at der intet Svar blev givet.

At det konservative Folkeparti, hvis hele politiske Indstilling vi kender, om hvilket vi ved, hvilken Klasse det repræsenterer, finder det formaalstjenligt herhjemme at optræde i Demokratiets Forklædning, er ganske vist i sig selv interessant; men det er ikke saadan, at det er i Stand til at imponere Befolkningen, hvad for øvrigt ogsaa Kommunevalgene var et tilstrækkelig tydeligt Bevis paa.

Det, der foregaar her i Rigsdagen, er jo paa en lidt anden Maade det samme, som

foregaar andre Steder, nemlig det, at Parlamentarismen sættes ud af Spillet, at Demokratiet er dødt og begravet, at man regerer enten paa den ene eller paa den anden Maade, men reelt paa Nødforordninger og Diktatur. Det har ikke noget som helst med Demokrati at gøre, det, som er foregaaet her i Rigsdagen i de senere Aar, at 2—3—4 Partier enes om at slutte hemmelige Aftaler og gennemføre en eller anden Form for kapitalistisk Kriselovgivning, hvor de kommer med forudfattede Standpunkter i Tingene og stiller deres i Enrum udarbejdede Forslag og saa lader dem vedtage med mer eller mindre kompakte Majoriteter. (*Rager:* Man fik det godkendt ved et Folkevalg). Nej, det fik man ikke. Det ærede Medlem Hr. Rager er af den Opfattelse, at Vælgerne har godkendt, hvad der foregaar her i Salen, men vi er nogle Stykker, som ved, hvordan en Valgkamp føres her i Danmark. Den føres jo efter følgende Recept: Kandidat Nr. 1 tilhørende Regeringskoalitionen forestiller sig og siger: ærede Vælgere, det er utroligt, hvad godt min Regering vilde have gjort, hvis de andre ikke var der! Saa kommer den borgerlige Opposition og siger: højtærede Forsamling, det er fantastisk, hvad vi vilde gøre, hvis o. s. v. Vælgerne faar aldrig Besked om noget som helst og aner ikke, hvad der er foregaaet, naar de gaar hen og stemmer; det er en Kendsgerning.

Sidste Valg drejede sig om Valutaspørgsmaalet, det var det, Valget blev udskrevet paa, og som Kampen stod om paa Valgtribunerne. Men jeg tror, at hvis man spurgte Landets Vælgere, dem, der deltog i Afstemningen: hvad stemte I paa, hvilken Valutapolitik ønskede I at føre, siden I stemte paa det eller det Parti, maatte de alle sammen sige: det aner vi ikke!

Vi saa det, netop da vi kom herind, og Valutalovforslaget blev forelagt efter Valget, der var udskrevet paa Valutaspørgsmaalet, fordi Standpunkterne ikke kunde forenes, det var aldeles umuligt at opnaa Enighed. Efter Valget kom Regeringen med Udkast til Valutalov, og saa sagde Venstre og Konservative: er det det hele, ja men, hvad skulde vi saa med Valget? det er vi jo rørende enige om alle sammen. Og alle de fire borgerlige Partier stemte for Loven.

Der var Enighed, og det er noget, som for saa vidt ikke kommer Vælgerne ved. Vælgerne er ikke spurgt, og det, der kaldes en Valgkamp, giver ikke Vælgerne Lejlighed til at træffe en Afgørelse, fordi i Virkeligheden er det intet som helst andet end